

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ J. H. ROSNY τῆς Ἀκαδημίας Γκωνκούρ

Ο ΛΑΘΡΟΘΗΡΑΣ

Β ΔΟΒΑΔΕΣ τώρα ο γέρω-Λεμπατου, ο αγροφύλακας παιδευότανε νά πιάση αὐτὸν τὸν ἄγνωστο λαθροθήρα, ποὺ ἐπὶ τόσο καιρὸ λυμαινότανε κάθε νύχτα τὸ πυκνὸ δάσος.

— Τρεῖς φορές τώρα μοῦ ξεφεύγει τὸ παληόσκυλο! μουρμούριζε κάθε τόσο ὁ γέρω-Λεμπατου. Ποῦ θὰ μοῦ πάη ὅμως... Τὴν τετάρτη φορὰ θὰ τὸν τσακώσω καὶ τότε θὰ λογαριαστοῦμε!...

Ἀγρότης καὶ παληὸς κυνηγὸς κι' αὐτὸς ὁ γέρω-Λεμπατου, εἶχε διορισθῇ τώρα στὰ γεράματα, δημοτικὸς αγροφύλακας, ὅλης τῆς περιοχῆς τοῦ μεγάλου δάσους τοῦ Λεμπούρ.

Ἐκεῖ ὁ γέρω-Λεμπατου, ποὺ ἦτανε χῆρος, ζοῦσε μόνος, χωρὶς καμμιά συντροφιά, ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα πιστὸ μανδρόσκυλο ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε παντοῦ.

Ἀπὸ τὰ τέσσερα παιδιὰ του, κανένα δὲν τοῦμεινε στὸ χωριό. Τὰ δυὸ πρῶτα, τὰ μεγάλα, εἶχανε καταταχθῇ ἀπὸ χρόνια στὸ στρατό, κι' ἦταν τώρα ὑπαξιωματικοί, παντρεμένοι σ' ἄλλα χωριά, μὲ παιδιὰ καὶ μὲ γυναῖκες. Τ' ἄλλα δυὸ τὰ μικρότερα, τὰ εἶχε χαμένα κι' οὔτε ἤξερε ποῦ θρискόντουσαν. Γιὰ τὸ ἓνα μόνο, τὸ πιὸ μικρὸ, τὸ στερνοπαῖδι του, εἶχε ἀκούσει τελευταία, πὼς κατοικοῦσε σ' ἓνα γειτονικὸ χωριὸ τοῦ δάσους, μὰ δὲν εἶχε μπορέσει νὰ τὸ ἰδῇ ποτέ του.

Ἔτσι ὁ γέρω-Λεμπατου, μόνος κι' ἔρημος, περνοῦσε τὸν καιρὸ του ἀνάμεσα στὰ πυκνὰ δέντρα τοῦ δάσους, ἐκτελῶντας εὐσυνειδήτητα τὸ καθήκον του καὶ χωρὶς ποτὲ νὰ παραπονηθῇ γιὰ τὴ μοναξιά του ἢ γιὰ τὴν ἐγκατάλειψι τῶν παιδιῶν του.

Παρ' ὅλη ὅμως τὴν ὑπομονή* * * ποὺ ἔδειχνε στὸ καθετὶ ὁ γέρω-Λεμπατου, αὐτὴ τὴ φορὰ, μὲ τὸ λαθροκυνηγὸ, ποὺ τοῦ ξέφευγε πάντα μέσ' ἀπ' τὰ χέρια του, ἦτανε φυθερὰ πεισμωνμένος.

Ποτέ του, ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια ποὺ ἔκανε τὴ δουλειὰ αὐτή, δὲν τοῦ εἶχε συμβῇ παρόμοιο πράγμα.

Ξαφνικὰ ὅμως, ἓνα θράδυ τὰ πράγματα ἀλλάξαν. Ὁ γέρω-Λεμπατου εἶχε ὀρκισθῇ πὼς ἔπρεπε νὰ τσακώσῃ, μὲ κάθε θυσία, τὸν λαθροθήρα καὶ ἐκείνη τὴ νύχτα ἀποφάσισε νὰ ξαγρυπνήσῃ στήνοντας καρτέρι κάτω ἀπ' τὰ δέντρα, σὲ μιὰ κρυφὴ πλαγιά τοῦ δάσους.

Πυκνὸ σκοτάδι ἀπλωνόταν ὁλόγυρα. Ὁ γέρω - Λεμπατου δὲν μπορούσε νὰ ἰδῇ οὔτε τὰ χέρια του καὶ θάδιζε ψηλαφητὰ ξεχωρίζοντας τὰ μονοπάτια ἀπὸ τὰ δέντρα ποὺ τὰ μάντευε ἀπ' τοὺς ἱσκιούς τους.

Ἐπάνω στὸ ὑγρὸ χῶμα ἢ χοντρές του μποῦτες δὲν ἔκαναν οὔτε τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Περπατοῦσε καὶ κάθε τόσο στεκόταν ν' ἀφογκρασθῇ μὲ τὸ τουφέκι στὰ χέρια.

Ἄ! Δὲν θὰ τοῦ γλύτωνε... Αὐτὴ τὴ νύχτα ἔπρεπε νὰ τὸν ἔχη στὰ χέρια του νεκρὸ ἢ ζωντανό...

Σὲ μιὰ στιγμή ἄκουσε κάποιο θόρυβο, ἓνα ἐλαφρὸ θρόισμα, κάτι ποὺ φαινότανε νὰ σάλευῃ μέσα στὰ φύλλα τῶν θάμνων.

Ὁ γέρω - Λεμπατου ἔσκυψε ἀμέσως καὶ γλυστρώνοντας σὰν φεῖδι κρύφτηκε πίσω ἀπὸ μιὰ γερικὴ ἐλῆα.

— Αὐτὸς θὰ ἦταν ! ὁ λαθροθήρας !

Ὁ θόρυβος σταμάτησε μιὰ στιγμή, μὰ σὲ λίγο ἔγινε πιὸ δυνατός. Γώρα ἐρχότανε ἀπὸ πολὺ κοντά. Δὲν ὑπῆρχε πειὰ καμμιά ἀμφισβολία πὼς κάποιος ἄνθρωπος ἦτανε ἐκεῖ κοντά, λίγα μέτρα μακριὰ ἀπ' τὸν αγροφύλακα, καὶ προσπαθοῦσε τώρα νὰ κρυφθῇ, νὰ ξεφύγῃ.

— ὦ! Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸν ἔχω μέσ' στὰ χέρια μου, εἶπε ἀπὸ μέσα του ὁ γέρω-Λεμπατου.

Πραγματικά, μὲ τὰ μάτια του, ποὺ ἦταν συνηθισμένα στὸ σκοτάδι, ὁ γέρω αγροφύλακας, διέκρινε τώρα, μέσα στὴ μαυρίλα, μιὰ κατάμυρη σκιά ποὺ γλυστροῦσε καὶ τρύπωνε μέσα στὰ δέντρα.

Ὁ γέρω-Λεμπατου ἀπότομα πήδησε ἀπ' τὴ θέσι του καὶ ὤρμησε πρὸς τὸ μέρος τῆς σκιάς. Μὲ τὸνα χέρι ἔσφιγγε γερά τὸ τουφέκι του καὶ μὲ τὸ ἄλλο, ποὺ τ' ἀπλώσε μέσα στὸ σκοτάδι, ἔκανε νὰ συλλάβῃ τὸν ἄγνωστο... Τὰ δάχτυλά του ἀγγίξαν γιὰ μιὰ στιγμή ἓνα χοντρὸ ροῦχο, μαλακὸ σὰν θελοῦδο, μὰ ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ κρατήσῃ... Ἡ σκιά τοῦ γλύστρησε καὶ πάλι καὶ πῆγε νὰ ξεφύγῃ τρέχοντας.

Ὁ γέρω - Λεμπατου πρότεινε τότε τὸ δίκαννό του καὶ φώναξε :

— Ἄλτ ! Ἡ σὲ σκοτώνω σὰν σκυλί !...

Ὁ ἄγνωστος ὅμως χωρὶς ν' ἀποκριθῇ οὔτε λέξι, προσπάθησε νὰ κρυφθῇ πίσω ἀπὸ μιὰ σειρά δέντρων καὶ χάθηκε ἀπὸ μπροστά του.

Τότε ὁ αγροφύλακας, βλέποντας πὼς ὁ λαθροθήρας τοῦ ξέφυγε καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ, ὅπως τὴν ἄλλη, σκόπευσε μὲ τὸ τουφέκι του καὶ τράβηξε...

Ἐνας θραχνὸς στεναγμὸς ἀκούστηκε κ' ὕστερα ὁ θόρυβος ποὺ ἔκανε ἓνα σῶμα πέφτοντας κάτω.

— Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτὸν ἀφοῦ δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ λόγια, μουρμούρισε ὁ γέρω-Λεμπατου.

Καὶ ἀμέσως κρεμώντας τὸ δίκαννό του στὴν πλάτη, ἔβγαλε ἓνα κλεφτοφάνaro καὶ φώτισε τὸ δρόμο.

Στὴν ἀρχὴ δὲν εἶδε τίποτα. Ἐκεῖ γύρω δὲν ἦταν παρὰ μόνο δέντρα πολλὰ καὶ ἀγκάθια, ποὺ φύτρωναν γύρω ἀπ' τοὺς κορμούς τους.

Ὁ γέρω-Λεμπατου, μὲ τὸ κλεφτοφάνaro στὰ χέρια, κατέθηκε μὲ προσοχή σ' ἓνα θαθὺ χαντάκι, ποὺ εἶδε μπροστά του. Ἐνα ἀνθρώπινο σῶμα διακρινότανε τώρα ἐκεῖ, πεσμένο μὲ τὸ πρόσωπο στὸ χῶμα.

Ὁ αγροφύλακας ἔσκυψε ἐπάνω του καὶ κόλλησε τὸ αὐτί του στὴν καρδιά τοῦ ἀγνώστου λαθροθήρα. Κανένας παλμὸς δὲν ἀ-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 44)

Ὁ γέρω-Λεμπατου ἔβγαλε τότε ἀπότομα μιὰ σπαραχτικὴ φωνή...

Ο ΛΑΘΡΟΘΗΡΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 43)

κουγότανε. Ἡ καρδιά του ἦτανε πειά σταματημένη, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν νεκρός.

... Ο γέρω-Λεμπατοῦ ἔκανε νὰ φύγῃ, νὰ γυρίσῃ ἐκεῖ κοντὰ στὸ σπίτι του, περιμένοντας τὸ πρωὶ ποὺ θὰ ξημέρωνε γιὰ νὰ μεταφέρῃ τὸ νεκρὸ στὸ γειτονικὸ ἀστυνομικὸ τμήμα, ὅπου θὰ ἀνέφερε τὸ περιστατικὸ στὴν ἀρμοδιὰ ἀρχή.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ὅμως τοῦ πέρασε μιὰ παράξενη ἰδέα ἀπὸ τὸ μυαλό, κάτι ποὺ ἦτανε μαζὺ καὶ περιέργεια.

— Ποιὸς νὰ ἦταν ἀρά γε, σκέφθηκε, αὐτὸς ὁ λαθροθήρας;

Μήπως ἦταν κανένας γνωστὸς του, κανένας γείτονας, κανένας συγχωριανὸς του;

Ἐτσι καθὼς τὸν εἶχε πρωτοειδῇ, πεσμένο μπρούμυτα καὶ μὲ τὰ χέρια του κολλημένα στὸ πρόσωπο, δὲν μπορούσε βέβαια, νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ.

Ὁ γέρω-Λεμπατοῦ ἔσκυψε τότε πάλι ἐπάνω στὸ πτώμα καὶ γυρίζοντας τὸν νεκρὸ ἀνάσκελα, τοῦ τράβηξε τὰ χέρια ἀπ' τὸ πρόσωπο.

Μὲ τὸ κλεφτοφάναρο φώτισε τὸ κεφάλι τοῦ νεκροῦ, σκύβοντας κι' αὐτὸς περισσότερο ἐπάνω του καὶ καρφώνοντας προσεχτικὰ τὰ βλέμματά του, στὸ πρόσωπό του.

Ὁ γέρω-Λεμπατοῦ, ἔβγαλε τότε ἀπότομα μιὰ σπαραχτικὴ φωνή.

Ὁ ἄγνωστος αὐτὸς, ὁ λαθροθήρας, ἐκεῖνος ποὺ εἶχε θασανίσει ἐπὶ τόσον καιρὸ, τὸν γέρω-Λεμπατοῦ, μὲ τὶς ἐπιδρομές του στὸ δάσος, θρискόταν τώρα ἐκεῖ μπροστὰ του ἀκίνητος, καὶ μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, κυττοῦσε τὸν ἀγροφύλακα.

— Ψεῆ μου! τὸ παιδί μου!... Τὸ παιδί μου... τὸ στερνὸ, τὸ χαμένο παιδί μου!... ὠλόλυζε τώρα ὁ γέρω-Λεμπατοῦ πεσμένος ἐπάνω στὸν νεκρὸ τοῦ γιου καὶ βρέχοντας τὸ ψυχρὸ κορμί του μὲ τὰ πατρικά του δάκρυα...

ΠΩΣ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 41)

ὁεθῇ μὲ μιὰ στενὴ φιλία, ἡ ὁποία ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια γίνονταν ἀκόμη μεγαλύτερη. Ὁ Βάλτερ κι' ὁ Τζόις εἶχαν καταφέρει μάλιστα νὰ προσληφθοῦν στὴν ἴδια ἀεροπορικὴ ἐταιρεία καὶ νὰ ταξιδεύουν πάντα μαζὺ. Γιὰ νὰ συνδεθοῦν δὲ ἀκόμη περισσότερο ὁ ἕνας πῆρε τὴν ἀδελφή τοῦ ἄλλου καὶ αὐτὰ τὰ δυὸ εὐτυχισμένα ζεύγη νοίκιασαν μιὰ ὠμορφὴ βίλλα σ' ἕνα προάστειο τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ἐκεῖ περνοῦσαν τὶς μέρες τῆς ἀναπαύσεώς τους.

Μὰ ἡ μοῖρα ὅμως δὲν ἄργησε νὰ ζηλέψῃ τὴν εὐτυχία τους καὶ ἔβαλε νὰ τοὺς χωρίσῃ. Οἱ δυὸ ἀεροπόροι ποὺ γλένταγαν μαζὺ γνώρισαν στὴν Νέα Ὁρλεάνη δυὸ ὠμορφες ἀρτίστες. Μὰ τὸ περιεργὸ εἶνε ὅτι ὁ ἕνας ἀγάπησε παράφορα τὴ φίλη τοῦ ἄλλου καὶ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ τοῦ τὴν πάρῃ.

— Αὐτὸ ποὺ κάνεις δὲν εἶνε τίμιον, εἶπε μιὰ μέρα ὁ Βάλτερ στὸν Ἀμιλτον.

— Μὰ καὶ ἡ δική σου συμπεριφορὰ δὲν εἶνε εἰλικρινής, τοῦ παρετήρησε ὁ Τζόις. Καλύτερα νὰ παίξουμε μ' ἀνοιχτὰ χαρτιά. Ἀγαπῶ τὴ φίλη σου τὴ Μάνταλαιν καὶ θέλω νὰ τὴν κάνω δική μου.

— Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ, τοῦ φώναξε ὁ Βάλτερ! Ὅσο ζῶ δὲν θὰ σοῦ τὸ ἐπιτρέψω.

Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἡμέρα οἱ δυὸ ἀεροπόροι ἐμισοῦντο θανάσιμα καὶ ὁ καθεὶς, μὲ χίλιες προφυλάξεις, ὠργάνωνε τὴν ἐκδίκησίν του. Ὁ Βάλτερ χάλασε τὴ μηχανὴ τοῦ ἀεροπλάνου καὶ ἔκοψε τὰ σχοινιά τοῦ ἀλεξιπτώτου τοῦ Ἀμιλτον. Τὸ ἴδιο ὅμως ἔκανε κι' ὁ Τζόις τοῦ Βάλτερ. Κι' ὅταν τὸ ἀεροπλάνο τοὺς σταμάτησε νὰ δουλεῦν λίγη ὥρα, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπογείωσίν του πήδηξαν κ' οἱ δυὸ στὸ κενό. Ἦταν βέβαιοι ὅμως ὅτι ἕνας θὰ ἔφθανε σὺν τὸν ἔδαφος. Μὰ κι' ὁ Βάλτερ καὶ ὁ Τζόις τσακίσθηκαν στὴ γῆ καὶ πολτοποιήθηκαν.

Τὰ δράματα τῶν ἀεροπόρων καθὼς βλέπετε εἶνε ὑπερβολικά ἀνατριχιαστικά. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι παίζουν μὲ τὸν θάνατο μέχρι τὴν ἡμέρα ποὺ αὐτὸς θὰ τοὺς κλείσῃ τὰ μάτια.

ΜΙΑ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 18)

καλιὰ τοῦ Στήβ.

Καὶ τώρα ἡ συντροφιά τῶν κομψῶν γυναικῶν τοῦ τέχνους συζητοῦσαν γιὰ τὴν τραγικὴ λύσι αὐτοῦ τοῦ δράματος. Ὁ Στήβ Ἀουελ εἶχε καταγγεῖλει ὁ ἴδιος τὴν ἀγαπημένη του Μπέμπυ στὴν ἀστυνομία καὶ εἶχε δηλώσει ὅτι αὐτὴ εἶχε προσχεδιάσει τὴ δολοφονία τῆς Μάγκυ, γιὰ τὴν ζήλευε. Καὶ ἡ Μπέμπυ πάλιν στὴν ἀπελπισία της γι' αὐτὴν τὴν καταγγελία τοῦ ἀγαπημένου της ὡμολόγησε ὅτι πράγματι, αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια.

— Ἡ Μάγκυ, δήλωσε, εἶχε πιὸ ὠμορφα μάτια ἀπὸμένα. Θέ-

ΤΑ ΠΑΛΗΟΣΙΔΕΡΙΚΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 42)

ρη, ποὺ μοῦ εἶχαν νοικιάσει, τὰ καρφιά.

— Μὴν τὰ πετάξῃς τοῦ εἶπε ὁ Τάνης καὶ χρειάζονται. Τώρα ὅμως, πρῶτα, πρέπει νὰ σιγουρέψουμε τὴν κατάστασιν αὐτή. Ξέρεις ἐκεῖνο τὸ παλὸ χρηματοκιβώτιο ποὺ εἶχαμε, ἕναν καιρὸ οὐτὸ μαγαζί μας. Νὰ τὸ πάρουμε, νὰ τὸ θάψουμε, νὰ τὸ ξανακαίνουργίσουμε καὶ νὰ θάλουμε μέσα ὅλες τὶς πρόκες ποὺ σοῦ καρφῶναν τὸ ψωμί, νὰ τ' ἀπογοιμίσουμε καὶ μὲ ἄλλα παληοσιδερά, πέταλα, τρύπια τηγάνια, παληοκλειδαριές καὶ ὅ,τι ἄλλο θροῦμε στὰ σκουπίδια, νὰ τὸ σφραγίσουμε καλὰ-καλὰ, νὰ τοὺς τὸ παραδώσουμε καὶ νὰ τοὺς ποῦμε, ὅτι ἔχεις χρήματα ἐκεῖ, λίρα μὲ οὐρά καὶ πὼς ἀφήκες διαθήκη κλεισμένη μέσα σ' αὐτὴ τὴν κάσση, μὲ τί τρόπο θὰ τὰ μωραστοῦνε σὰν ἐρῇ τὸ τέλος σου καὶ θελήσῃ γιὰ νὰ σὲ πάρῃ ὁ Θεός.

— Ὅπως τὸν ὀρμίνεψε, ἔτσι καὶ ἔκαμεν ὁ Τάσκος.

— Παιδιά μου, τοὺς εἶπε, ἐκτὸς ἀπὸ ὅ,τι σὰς ἐμοίρασα, εἶχα κι' ἄλλο θιός, ὅλο σὲ χρῆμα μαζεμένο, μέσα στὴν παλιὰ κάσση τοῦ ἐμπορικοῦ. Ἐχὼ τὴ διαθήκη μέσα καὶ τὴν ἔχω σφραγίσῃ γιὰ καλὰ. Σὰν πεθάνω, λέω, καὶ περάσουν καὶ σαράντα ἡμέρες καὶ μοῦ κάνετε συλλεῖτουργο, ν' ἀνοίξετε τὴν κάσση, νὰ τὰ μοιράσετε ἐσεῖς. Μόνον ἐκεῖνος ποὺ θὰ προκόψῃ πιὸ πολὺ, νὰ πάρῃ μὲ τὴν εὐχή μου, τὰ διπλά. Μὰ γιὰ νὰ μὴ μοῦ σπάσῃ κανένας τὸ χρηματοκιβώτιο, ἐκεῖ ποὺ τὸ ἔχω στὸ κατῶγι τοῦ παλαιοῦ μου μαγαζιοῦ, σκέφθηκα νὰ τὸ πάρετε ἐσεῖς, στὸ σπίτι σας. Μὰ, καὶ γιὰ νὰ μὴ μαλλώνετε, ποιὸς θὰ τὸ κρατήσῃ, νὰ ρίξετε κληρο, σὰν καλὰ παιδιά.

Ὁ κληρὸς ἠνύνησε τὸν δευτερότοκο καὶ τὸ πολύτιμο χρηματοκιβώτιο κουβαλήθηκε μὲ τιμὲς καὶ δόξες στὸ νοικοκυριό του.

Ποῦ νὰ τὸν θάλουνε τότε τὸν γέρο καὶ ποιὸς νὰ τὸν πρωτοπεριποιηθῇ καὶ ποιὸς νὰ τοῦ γλυκομιλήσῃ.

Μὰ δῶς! του, ὅμως, ὁ καθένας καὶ δουλειά, γιὰ νὰ πάρῃ ἐκεῖνος τὰ διπλάσια ἀπὸ τὴν κληρονομιά.

Ζωὴ καὶ κότα πειὰ ὁ Τάσκος. Ἀπὸ τὴν καλοφαγία καὶ τὴν καλοπέρασιν, ἄλλα δεκατρία χρόνια ἔζησε.

Ποῦ νὰ τὸν θαραθεοῦν τώρα ἡ νύφες, ποὺ γιὰ δεκαπέντε ἡμέρες τὸν εἶχαν θαραθεθῇ... Καὶ ποῦ νὰ κουραστοῦν νὰ μαγειρεύουνε.

— Πατέρα μας, τί θὲς νὰ φάμε σήμερα, τί ὀρέγεται ἡ καρδιά σου;

* * *

Σὰν ἦρθε ὁ καιρὸς τοῦ καὶ ἔκλεισε τὰ μάτια, ὁ Τάσκος ὁ συχωρεμένος, καὶ πέρασαν καὶ ἡ σαράντα ἡμέρες, τῆς πρῆστομίας, γιὰ νὰ ἀνοιχθῇ τὸ χρηματοκιβώτιο, καὶ σὰν τοῦ κάναν, στὰ σαράντα, τὸ μνημόσυνο, μαζευτήκανε οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ καὶ ἀνοίξανε τὴν κάσση.

Τὴν ἀνοίξανε μὲ ἕνα καρδιοχτύπι νὰ ἰδοῦνε λίρες καὶ φλουριά νὰ ἀστραποβολοῦνε καὶ νὰ λάμπουν, ἀλλὰ τί νὰ δοῦν;

Πρόκες σκουριασμένες, φαγωμένα παληοπέταλα, πεταγμένες κλειδαριές, ἀχρηστὰ σιδερικά, οὐρὲς ἀπὸ τηγάνια χαλασμένα. Ὁλόκληρο σκουπιδαριό.

Τότε κατάλαβαν τοῦ πατέρα τους τὴν πονηριά καὶ τότε αἰσθάνθηκαν τὴν περιφρόνησιν, ὅπου τοῦ κάμαν.

Καὶ κάθε καρφὶ τότε, ἀπ' τὰ καρφιά, ποὺ τοῦ καρφῶναν τὸ κομμάτι τοῦ ξεροῦ ψωμιοῦ, πάνω ψηλὰ στὴν πόρτα καὶ ποὺ τὰ εἶδαν μετὰ στὴν κάσση σωριασμένα, τοὺς φάνηκε πὼς τοὺς τρυποῦσαν πυρωμένα, μὲ φαρκάκι, μέσα στὴν καρδιά καὶ πονέσανε βαθεῖα καὶ κλάψαν καὶ μετανόησαν καὶ σκύψανε τὰ κεφάλια τους καὶ μείνανε ἀμίλητοι.

Καὶ τότε, διέκυψε τὴ σωπὴ καὶ εἶπε ὁ πιὸ μεγάλος.

— Βρὲ ἀδέρφια, τὰ φλουριά καὶ τὰ χρυσάφια, ποὺ μὰς εἶπεν ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μας, ὅτι θὰ θροῦμε στὸ παλὸ τοῦ χρηματοκιβώτιο, μὰς τᾶδωκε μὲ τὴν εὐχή του, ἀπὸ ἄλλο μέρος, πιὸ πολλὰ. Γιὰ νὰ μὰς πῇ, ὅτι θὰ πάρῃ τὰ διπλά ἐκεῖνος ποὺ θὰ κάμῃ πιὸ μεγάλη προκοπή, μὰς ἔκανε νὰ ριχτοῦμε καὶ οἱ τρεῖς, μὲ τὰ μοῦτρα, ὁ καθένας στὴ δουλειά του καὶ σήμερα νὰ ἔχουμε τόση περιουσία ποὺ σὲ δέκα χρηματοκιβώτια ὡσὰν αὐτὸ δὲν θὰ χωροῦσε. Σπίτια μὲ τὴ βοήθεια καὶ μὲ τὴν εὐχή του χτίσαμε πωλάτια, κτήματα ἀποχτήσαμε, ἀποθήκες ἔχουμε γεμάτες, χρήματα ὅσο θέμε, δόξα ὁ Θεός!... Νὰ τὸ θιός, ὅπου μὰς εἶπε, ὅτι φύλαξε, γιὰ νὰ τὰ πάρουμε μετὰ τὸν θάνατό του. Ὁ Θεὸς νὰ συχωρέσῃ τὴν ψυχούλα του...

— Καὶ τὰ καρφιά καὶ τὰ σιδερικά τί θὰ τὰ κάνουμε; ρώτησε ὁ τρίτος.

— Νὰ τὰ κλειδώσουμε καὶ πάλιν στὸ χρηματοκιβώτιο καὶ ἄ τὰ φυλάξουμε εἶπεν ὁ πρῶτος.

— Νὰ τὰ φυλάξουμε; Τί θὰ μὰς χρειασθοῦν!

— Ἀφήστε-τα, ἀφήστε-τα μήπως μὰς χρειασθοῦν κι' ἐμᾶς, γιὰ τὰ παιδιά μας!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

λησα μόνο νὰ τὴν τυφλώσω. Μὰ τὸ «κού» ἦταν δυνατό καὶ τὴν σκότωσα.

Κι' ἔτσι τελείωσε αὐτὴ ἡ μονομαχία δυὸ γυναικῶν, ποὺ κατεστράφησαν γιὰ ἕναν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν ἄξιος τῆς ἀγάπης των.